Ч. 134 Пятниця 17 (29) червня 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Казимір-Періє президентом!

Ще не похоронений покійний Саді-Карно, а вже має Франция нового президента. Конґрес республиканьский у Верзалю вибрав вчера 451 голосами **Казимір-Перієра** президентом републики.

Сего вибору можна було сподівати ся і зараз в першій хвили, скоро лиш появило ся урядове скликане конґресу, заповідала майже вся праса европейска сей вибір. Кандидатура Казимір-Перієра була найсильнійша; єго аґенти їздили цілу ніч з втірка на середу і аґітували за ним а вчера поставив він сам офіцияльно перед конґресом свою кандидатуру. Розуміє ся, що й против Казимір-Перієра аґітовано дуже сильно, хоч то чоловік, котрому майже не можна зробити ніякого закиду. Поступові републиканці, що правда, докоряють єму за то, що він занадто сходить ся з шляхтою, а социялісти знов противні єму длятого, бо кажуть, що він єсть одним із більших акционерів копалень в Анзен. Декотрі круги кажуть, що вибір Казимір-Перієра єсть лиш початком повороту ґрафа Парижа до Франциї. Як би і не було, все-ж таки треба признати, що вибір Казимір Перієра був в теперішну пору може чи не найліпший. Єсть то чоловік енерґічний, рішучий, котрий не буде хитати ся, та оглядати ся на всї сторони, але певно возьмесь зараз до діла, щоби зробити конець тим так сказати би хоробливим проявам серед францускої суспільности, які заражують і цілу Европу. Анархістів стрічаємо нині майже всюди, але їх все-таки виплекала та виховала Франция, а коли тепер один з них хоч і не Француз, а Італїянець убив президента, то можна се уважати лиш овочем з того насїня, яке сїяно з Франциї. Франция мусить тепер сама розпочати чистити свою ниву від того буряну, а до того як раз надасть ся енерґія і рішучість Казимір-Перієра.

Жан Поль Пієр Казимір-Періє (Іван Павло Петро, на прізвище: Казимір-Періє) походить з родини славних у Франциї мужів державних і політиків. Він родив ся в Парижи 8 падолиста 1847 року і єсть сином славного з часів монархічних міністра Казиміра-Перієра а помершого в 1876 р. Дідо Казимір-Перієра служив зразу у войску, відтак заложив собі банк а опісля був президентом палати послів і міністром. Казимір-Періє, новий президент, скінчивши права, служив також у войску і яко капітан брав участь у францусько-німецкій війні підчас облоги Парижа, опісля був шефом в міністерстві справ внутрішних за свого батька, а в 1876 р. вибрано єго послом до парляменту, і від того часу грає він вже виднїйшу ролю політичну. В 1877 р. іменовано єго молодшим секретарем в міністерстві просьвіти, в 1883 р. так само молодшим секретарем в міністерстві війни. Від 1885 р. був він віцепрезидентом палати послів, а в 1891 р. вибрано єго сенатором. До 22 мая с. р. був Казимір-Періє президентом міністрів.

О виборі нового президента францускої републики наспіли ще слідуючі новійші вісти:

Конґрес для вибору президента в місті Верзалю під Парижем відбув ся так спокійно, як рідко котрий. В самім місті і в сусідних місцевостях та вздовж зелїзниці стояло розставлене войско і стерегло безпечности, а в самім будинку конґресовім, в давнім театрі версальскім робила службу ґвардия републиканьска і возьні сенату та палати послів. Коли посли з Парижа від'їхали, прибули на дворець зелїзниці робітники з червоними афішами, котрі хотїли порозліплювати на ваґонах поїзду. На тих афішах не було нїчого, лиш завізване, щоби не вибирано Казимір-Перієра президентом. Коли опісля конґрес зібрав ся, відкрив засїдане о 2 год. Шальмель-Лякур слідуючими словами: „Знаєте, панове, сумну пригоду, що спонукала конґрес зібрати ся, пригоду, котра покрила Францию жалобою, а чужі держави тронула до глубини“. Відтак відчитав президент артикули закона о виборі президента републики, заявив, що збори народні уконституували ся і зарядив відтак вильосуване скрутаторів.

Пос. Дежант домагав ся голосу і хотїв поставити внесене, щоби знесено президентуру републики. В палаті зробив ся страшенний крик. Піднялись голоси: „Досить того! Не говорити!“ — Социяліст Мішлен крикнув: „Президентура то диктатура!“ За ним відозвали ся знов голоси: „Проч з президентом републики!“ На то відповіла друга часть послів: „Най жиє република!“ Крики відбували ся доти, доки аж президент Шальмель-Лякур не оповістив, що голосоване розпочинає ся від букви „Л“. О 4 год. скінчило ся голосоване, а в 15 минут пізнїйше оголошено результат голосовання. Казимір-Періє одержав 451 голосів, Брісон (кандидат радикалів і социялістів) 195, Діпій 97, ген. Февріє 53, а бувший посол в Швайцариї 27 голосів. Вибрано отже Казимір-Перієра. Вість сю приняла більшість палати грімкими оплесками. Радикали стали на то викрикувати: „Періє єсть президентом реакциї! Най жиє социяльна революция! Най жиє ко-

---

15)

Матїй Сандорф.

(Повість Юлїя Верна).

(Дальше).

Вояк, що стояв на варті в сїнех, почув дійстно якийсь підозрілий шелест, дав знати і з пятьма чи шістьма сторожами війшов до келї. Розуміє ся, що зараз побачили, що нема десь двох вязнів. По вікнї було зараз пізнати, де они поділи ся. Володислав Затмар, заким ще єго здержали, перехилив ся борзо через вікно і остеріг своїх приятелів.

— Нещасний! — відозвав ся Стефан Баторий. — Чи маємо єго покинути, Матїю, чи маємо розстати ся з ним?

Роздав ся другий вистріл, а рівночасно і загриміло.

— Господь Бог нехай має єго в своїй опіцї! — відповів ґраф Сандорф. — Мусимо втїкати, хоч би лиш длятого, щоби пімстити ся за него. Втїкаймо, Стефане, втїкаймо!

— Був вже найвисший час, бо на долїшнім поверсї отворили ся другі вікна і роздалось знов кілька вистрілів. Було також чути, як там голосно розмавляли. Може втїкаючим заступили сторожі дорогу, підходячи до них сподом башнї, може й котрого з них поцілила якась куля пущена за ними з других сторін башнї.

— Втїкаймо! — крикнув Матїй Сандорф ще раз і став чим скорше спускати ся по дротї в долину, а Стефан Баторий пустив ся відтак за ним.

Оба побачили тепер, що дріт не був тут прибитий і понизше примурка звисав свобідно в долину; не було вже гаків, на котрих можна би було оперти ся і відпочити. Дріт гойдав ся на всї боки і різав їм руки; они держались стиснувши єго колїнами і спускали ся дальше, а кулї, пущені за ними, лиш свистали раз враз коло них.

Таким способом спустили ся в одній минутї може на яких вісїмдесять стіп в долину; їм здавало ся, як коли-б та пропасть, в котру гнали, дна не мала. Вже чути було, як шуміла розбурхана вода. Аж тепер стало їм ясно, що дріт сходив очевидно в якусь рвучу воду. Та що було дїяти? Були би може пробовали вертати назад в гору, але вже не мали сил до того, хоч би лиш підлїзти до примурка під башнею. А що чи сяк, чи так, лиш смерть їх ждала, то волїли вже таки згинути тут у тій пропасти.

Як раз тепер роздав ся страшенний удар грому і посипались електричні искри. А хоч грім не ударив в сам кінчик громозводу на вершку башнї, то всеж-таки напружене електричности було так сильне, що цїлий дріт аж білий став, так розпалив ся, зовсїм так як то розпалюєсь плятиновий дротик від електричної батериї.

Стефан Баторий аж крикнув від болю і пустив ся дрота. Матїй Сандорф видїв, як він летів попри него з розложеними руками в долину. Але й єму попік дріт руки та й він мусїв пустити ся і упав з висоти може яких шість сяжнїв в плесо Фоіби, в отверте горло печери Буко.

Плесо Фоіби.

Була одинайцята година в ночи. З густих і чорних хмар пустив ся дощ як з коновки, а разом з дощем став падати і грубий град та лопотів по водї і скалах. З отворів башнї перестали вже стріляти. Та й по що марнувати порох надармо? Коли хто дістанесь у Фоібу, то она вже не випустить єго живцем, коли взагалї ще випустить.

Ледви що ґраф Сандорф пірнув у воду, як вже якась непоборима сила потягнула єго в печеру Буко. Ще перед хвилею було у пропасти від сильного сьвітла електричного так ясно, що аж за очи ловило, а тепер стало зовсїм темно. Вже не чути було, як били громи, лиш вода шуміла. Незнана доси нїкому печера не пускала до середини анї нїякого голосу, анї сьвітла.

— Ратуй! — роздав ся голос. То відозвав ся Стефан Баторий. Від холодної води він отямив ся, але не міг удержати ся верх

муна!“ Мішлен крикнув: „Ви узурпатори! Нарід покаже, що він ще паном! Президент заявив тогди, що закриває засіданє.

Вість о виборі нового президента розійшла ся скоро по цілім Парижи і там принято еї прихильно. По закритю засіданя конґресу пішов президент мінїстрів Дїпій зі всїма мінїстрами до комнати президияльної, щоби там відчитати Казимір-Перієрови протокол з засїданя, котре проклямувало его президентом републики. Відтак мав Шальмель-Лякур промову до нового президента а Періє відповів на ню крізь сльози заявляючи, що присьвятить републицї і демократиї весь свій патріотизм, цїлу свою енерґію і досьвід, так як то зробив той, по котрім плаче тепер цїла Франция.

По сїм відбирав Казимір-Періє ґратуляциї від сенаторів, послів і других достойників а відтак поїхав з президентом мінїстрів до Парижа. За ними їхали прочі члени кабінету а всїх супроводила ескорта одної шкадрони драґонів. На полях Елисейских уставлено тріюмфальну браму. Коли Періє в'їхав до Парижа, повитали его там люди на улицях грімкими окликами: „Най жиє Періє! Най жиє република!“ Вечером вчера відвідав Періє тїло покійного Карнота а відтак зложив візиту вдовици по покійнім президентї.

Мінїстерство подало ся як звичайно при такій нагодї до димісиї, але нинї має появити ся в урядовій ґазетї оповіщенє, що новий президент потверджає кабінет Дїпія в его власти.

Перегляд полїтичний.

Є. Вел. Цїсар санкционував закон ухвалений галицким соймом о орґанїзациї полїтехнїчної школи у Львові.

З Будапешту доносять, що в тамошних кругах полїтичних знаходить чим раз більше прихильників гадка межинародного порозуміня в цїли удушеня анархізму, котрий з кождою годиною загрожує чим раз більше теперішному ладови суспільному.

На інтерпеляцию в італїяньскім парляментї в справі розрухів у Франциї вимірених головно против Італїянців, відповів мінїстер справ заграничних Блянк, що правительство французке зараз по убитю Карнота заявило, що всїма силами буде старати ся, щоби забезпечити житє і майно італїяньских підданих і так оно і робило. В Лїонї тепер спокій; не убито нїякого Італїянця, а хоч декотрих покалїчено, то так само покалїчено і француских полїциянтів.

В Лїонї і других містах, де проявили ся були розрухи против Італїянців, вже спокійно; мимо того всюди заведено як найбільші міри осторожности. Місто Лїон призначило 10.000 франків, яко додаток на маючий поставити ся там памятник для Карнота.

Новинки.

Львів дня 28 червня.

— **Є. Вел. Цїсар** удїлив погорільцям громади Метенів повіта золочівского з приватних фондів 300 зр. запомоги.

— **Є. цїс. і кор. Високість** Найдост. Архікнязь Альбрехт вертаючи з вправ войскових в околици Бережан прибув вчера в супроводї ґенералїциї вечером о 7 год. до Львова. Перегляд войска, який мав нинї рано відбути ся, залишено з причини зливи а Найдост. Архікнязь виїхав о 11 год. до Кракова.

— **Іменованя на зелїзницях державних.** Дневник розпоряджень ц. к. ґен. Дирекциї зелїзниць державних з дня 23 с. м. оголошує іменованє інжинїра п. Осипа Ганинчака контрольором консервациї у Львові а інжинїра п. Зиґмунта Ясїльского начальником секциї консервациї у Львові.

— **Іспит зрілости в ґімназиї ясліскій** відбув ся від 17 до 22 червня під проводом краєвого інспектора дра Ґермана. До іспиту приступило 30 учеників публичних, 2 приватних і 8 екстернїстів. Вислїд іспиту був взагалї вдоволяючий; на 32 учеників публичних і приватних одержало сьвідоцтва з відзначенем 3, сьвідоцтво зрілости 22, дозволено поправити один предмет по феріях 4, а 1 репробовано на рік. З екстернїстів зложило іспит двох; двом позволено поправити один предмет, а двох репробовано. Іспит зложили: Касп. Цьоклош, Як. Фук, Ем. Ґавель, Гас, Герц, Йос. Кендзерский, Ів. Константинович (з відзначенем), Йос. Крементовский, Авг. Кручковский, Каз. Кульчицкий, Евг. Либашевский, Ант. Лукіянович, Фел. Менґер, Андр. Мисткович, Петро Незгода (з відзначенем), Фр. Пачоса, Войт. Пепера, Йос. Прухник (з відзначенем), Пшибиловский, Ів. Роспонт, Сїницкий, Мар. Скавский, Здисл. Словиковский, Лейзор Вельфельд, Фіш. Вельфельд, Войт. Вуйцик, Ол. Запальский, Ром. Сикила (прив.), Ден. Лукіянович (прив.), Фр. Назаревич, Волод. Небеский, Міржиньский і Пельц.

— **Дирекция ц. к. академічної ґімназиї у Львові** повідомляє, що розпорядженем високої Ради шкільної краєвої, рік шкільний 189³/₄ закінчить ся 12 липня. Внаслїдок того розпічне ся іспит вступний до I кл. в тій ґімназиї вже дня 12 липня о год. 3 пополудни. Ученики, приступаючі до того іспиту, зголосять ся в товаристві родичів або осіб старших в канцеляриї Дирекциї того дня між год. 10—12 і викажуть ся метрикою, а коли ходили публично до школи також сьвідоцтвом укінченої 4 кляси людової. По феріях розпічне ся іспит вступний до I кляси 1. вересня о год. 8 рано; іспити вступні до кл. II—VIII відбудуть ся в днях від 5—15 вересня. Від новоприступаючих учеників жадати ся буде крім метрики і послїдного сьвідоцтва шкільного—наколи ходили до публичної школи, в мисль розпорядженя високої Ради шк. кр. з 17 липня 1893 ч. 374 також сьвідоцтво защепленої вісни в часї по 1 сїчня 1891, евентуально сьвідоцтво ревакцинациї.

— **Будинок руского інститута для дївчат в Перемишли,** котрого пляни виставлені в рускім павільонї вистави, виставлений вже під верх і накритий бляшаним дахом. Єсть то великий, двоповерхий будинок, положений на Підгірю, побіч катедральної церкви, звернений передом до всходу, збудований після всяких вимог технїчних і зі взгляду на свою будучу цїль — після потреб ґіґієнїчних.

— **Огнї.** В Коросн̄ї згорів будинок вартости 400 зр., з причини вапна, котре негашене і добре не накрите від дощу замокло. — Коло Грабівця стрийского на фільварку дня 21 с. м. ударив грім в стайню. Огонь був такий наглий і сильний, що о ратованю не могло бути і мови. Згоріло кромі стайнї ще 12 коний, 10 волів і 25 коров. Обезпечена шкода виносить 4.800 зр.

— **З Вистави краєвої.** Мимо зливи на площи Вистави все-таки досить людно. Появляють ся вже й Нїмцї та Мадяри а вчера приїхало 45 членів долїшно-австрийского товариства промислового під проводом бар. Чедіка. З Ярославщини приїхало около 650 селян і дїтий. Лиш „Соколам“ польским не пощастило ся і з'їзд їх треба було відложити, позаяк безустанна злива не дозволяє на ґімнастичні продукциї на отвертім місци.

води і був би пішов під спід, коли-б не вхопила его була сильна рука як-раз в хвили, коли він вже поринав.

— Я тут, Стефане, не бій ся нїчого!

Ґраф Сандорф держав его одною рукою, а другою старав ся плисти підсунувшись близше до свого товариша. Їх положенє стало дуже прикре. Стефан Баторий ледви ще міг рушати ногами і руками, так сильно поразила его була електричність. Попарені руки у водї не дуже его болїли, але не міг ними рушити. Коли-б ґраф Сандорф був его пустив хоч би лиш на хвильку, то Стефан Баторий був би зараз пішов під воду, а Сандорф мав і так досить з себе, щоби самому ратувати ся. До того ще й новий клопіт, бо не знав, куди его вода несе; не знав, в котру сторону краю она пливе, чи просто до моря, чи десь до якоїсь ріки. А хоч би Матій Сандорф і знав був, що та бистриця то Фоіба, то все-таки не було би ему нїчо прийшло з того, бо нїхто не знав, куди пливе та бистриця. На воду пускано заткані фляшки, але они не виплили нїгде на якусь ріку на істрийскім півострові — може де розбивали ся, а може вода заносила їх де в якусь розколину в земли.

Вода несла втїкачів дуже скоро і длятого було їм тим лекше удержатись верх неї. Стефан Баторий став вже був зовсїм без памяти, а Сандорф держав ще в своїх руках лиш мертве тїло. Він мусїв тепер за двох робити, а вже чув, що і его сили опускають. Вода могла дуже легко кинути ним де об виступаючу скалу. А була ще більша небезпечність: він міг дуже легко дістати ся де в який із тих вирів, що творять ся там, де вода відбиваючись нагло від скали вижолоблює плесо і крутить ся по нїм. Може яких двайцять разів заносила вода ґрафа Сандорфа і его товариша на таке плесо і крутила ними доокола; аж коли вир прорвав ся, добували ся они з него.

Так бороли ся они пів години і що мінути, що секунди грозила їм смерть. У Матія Сандорфа брала ся звідкись надприродна сила. Майже рад був з того, що Баторий був зімлїв. Коли-б він так був почув в собі той інстинкт, що заставляє чоловіка ратувати своє житє, був би кидав ся; треба би було з ним дуже намучитись, щоби дати ему раду. Ґраф Сандорф мусїв би був або его пустити, або були би оба потонули.

Але недовго мало так бути. Матія Сандорфа почали сили таки на добре вже опускати. Нераз пішов таки з головою під воду, а все-таки старав ся удержати Стефана над водою. Ба, вже й духу в нїм не стало. Пішов під воду і вже здавало ся ему, що топить ся; добував вже послїдних сил, щоби удержатись на водї. Кілька разів мусїв навіть пустити свого товариша, котрого голова зараз ішла під воду; але за кождий раз він ще его схопив, а то все дїялось серед струї, котра місцями в дуже вузонькім руслї страшно гудїла і розбивала ся об скали.

Незадовго зміркував ґраф Сандорф, що таки прийшлось вже ему погибати. Тїло Стефана Баторого вирвало ся ему таки зовсїм з рук. Добув ще послїдних сил і хотїв его вхопити, але вже не міг его знайти і сам пішов під воду а за ним лиш зашуміли запінені филї бистрицї.

Нараз ударило его щось дуже сильно в плечі. Він витягнув інстинктовно руку. Его пальцї імили ся за якесь корінє, що звисало у воду. То було корінє від якогось пня, що его вода наднесла. Матій Сандорф вхопив ся пня з цїлої сили і видобув ся знову на верх води. Коли так держав ся одною рукою за пень, шукав другою за своїм товаришем.

За хвильку вхопив Стефана Баторого за руку і по довгих заходах удало ся ему витягнути его на пень та положити побіч себе. Бодай на якийсь час була надія, що не утоплять ся, але судьба їх була звязала з тим деревом, що его бистриця занесла в печеру.

Ґраф Сандорф аж став був на хвильку без памяти від превеликої утоми, але скоро знову опамятав ся, старав ся передовсїм примістити Стефана Баторого на пни так, щоби він не зсунув ся; він ще й сам підсунув ся під него так, що міг его підперти, коли-б того було потреба. Тепер міг він вже глянути трохи навперід себе. Коли-б хоч трошки де було показало ся сьвітла, то він би був міг его добачити і придивитись станови води в долїшнім еї бігу. Але не було анї слїду, щоби десь кінчив ся сей підземний канал.

Положенє втїкачів було тепер значно лїпше. Пень був може яких дванайцять стіп довгий, а его корінє ставило зараз опір, скоро лиш де показала ся якась нагла перешкода. Мимо того, що дно бистрицї було дуже нерівне, то всеж-таки мого оно видержати кождий удар, а пень плив з водою так само скоро, як і вода, може яких три милї на годину.

Матій Сандорф віднискав був знову всю свою холоднокровність. Старав ся длятого привести знову до житя свого товариша, котрого

— **Пращанє п. Андрія Павлиша** в Рудках від'їзджаючого на посаду нотаря до Лютовиск було так сердечне, що годить ся згадати про него хоч би лиш длятого, щоби публика в Лютовисках і околици знала, якого дістала чоловіка в особі нотаря п. Павлиша. Не будемо тут описувати цілого сего торжества, а згадаємо лиш про то, що сказав на пращальнім пирі п. Адольф Бенецкий. Бесідник сей, підносячи тоаст в честь п. Павлиша, зазначив, що майже по 15-літнім побуті своім покидає Рудки чоловік правого характеру, чоловік, котрого слово, коли его висказав, мусіло уважати ся довершеним чином, чоловік, котрий ніколи не нагинав своїх переконань до взглядів на свій власний інтерес, на кариєру, а навіть на свій власний спокій і особисту безпечність. То чоловік, котрий о ніякій річи не говорив двояко або инакше, в ділах своїх був в згоді з власними засадами. Не лестив ся нікому, не упокорював бідного і не дав нікому почути свого гнету. Русин з роду і народу був ним, як Бог приказав; рідна мова, віра і обряд були ему дорогі а так само і обичай народний, серед котрого виріс і та соломянна стріха, з під котрої вийшов, а котрої ніколи не встидав ся і не погорджував нею... Оттакими словами пращано п. Павлиша! І ми від себе желаємо ему щастя на новій посаді і таких самих успіхів такої самої любови, яку здобув собі в Рудках.

— **Повени.** Знову вже від кількох днів маємо майже без перерви велику зливу. Аж страх бере погадати, що то з того буде; в пору, коли як найбільша потреба тепла і сухого воздуха, щоби збіже могло дозрівати, маємо дощі і такий холод як в пізній осени. Розуміє ся, така непогода може мати в наслідках лиш повінь, котра, видко вже не хоче попустити ся иншого краю. Зі Стрия доносять, що Днїстер вилив коло Розвадова на кілька кільометрів широко і залив поля, пасовиска і сіножата. З Сяніцкого знов доносять, що гірскі потоки Рукова, Станкова, Пашова і Розпутин виступили несподівано з берегів дня 20 червня, а получивши ся з рікою Тиравкою, залили пасовиска і болоня. Розміри повени значнїйші як минувшого року. Доймаючі страти потерпів властитель Тиряви, а також міщани, котрих поля низше положені. — З Перемишля доносять: В наслідок безустанних дощів Сян і его притоки чим раз більше прибувають. Всюди де поля низько положені, вода їх позаливала, а грозить ще більша повінь. Староство і власти войскові приготовили все, що потреба, щоби на случай нещастя нести поміч. В Перемишли набіл і огородовина подорожіли, а в руху будівельнім настала застоя.

— **Смерть від грому.** Теперішні слоти і бурі так само як торік, позбавили вже значне число людий житя. Пишуть нам на приклад о такій сумній пригоді: Дня 19 с. м. вертав з торгу з Миколаєва до Устя молодий господар Микола Стасїв з жінкою до дому. В Дроговижи захопила їх злива. Они сховали ся до одної стодоли і там їх несподївано смерть постигла. Грім ударив в стодолу і вбив їх обоє на місци. Двоє сиріток маленьких лишилось по них на ласку Божу і людий. — В Явірнику в решівскім пов. убив грім на поли 12-лїтного хлопця. — Так само в Ольшинах на Мазурах забив грім дитину, а матїр єї поразив тяжко. — В Черниховцях в Збаражчинї дня 16 с. м. ударив грім в хату Волянюка, забив Ксеньку Джус, а властителя хати і его жінку заголомшив. Добре то кажуть: Смерть не трубить, коли губить.

— **Посьвяченє церкви** в Глинянах відбуло ся в неділю дня 24 с. м. дуже торжественно. Посьвящена довершив сам Є. Ексц. Впреосв. Митрополит Сильвестер Сембратович. Нову церков вибудовано не дорогою конкуренциї, а дорогою добровільних складок. Головна заслуга в тім глиняньских міщан: Миколи Кулицкого і Стефана Бунди, котрі були головними ініцияторами і довершили сего діла без нїчиєї помочи.

— **Нещасні пригоди.** Парібок Іван Попадюк з Демича в снятиньскім пов. обходив ся неосторожно з набитим пістолєтом і пострілив ся в живіт. Хоч зараз закликано лїкаря, годї було виратувати молодого чоловіка від смерти. Помер по двох днях. — В Годовій померла в лїсї одна дївчина, що вибрала ся на суниці. Була глухонїма. — В Глубокій коло Побитна в решівскім пов. вояк 6 полку гузарів Тома Качура втопив ся підчас купелї в потоці, бо велика вода пірвала его. — З власної неосторожности втопила ся також одна дївчина в Крачкавій. — Такою самою смертию помер в Горуцку в дрогобицкім пов. 78-лїтний старець Гринь Пурий. Вибрав ся рано оглядати свої луки, котрі вода залляла і як перескакував рів, втопив ся. — Знов же господар з Зеньова в Перемишлянщинї, Кіндрат Коваль, сам винен своїй смерти. Вертав пяний селом Полтвою і попяному залїз в ріку, та вже з неї сам не вилїз, тілько винесли его неживого.

Всячина.

— **Як Карно став полїтиком?** Про се оповідають слїдуюче: В 80-их роках в Ноле жив моторний, добродушний старець, що мешканців Ноле і околиці бавив своєю грою на клярнетї. Найкрасші дївчата і хлопці з околиці танцювали під гру старого клярнетиста, і коли не було танців, то він заходив до каварень, де грав свої пісні. Вкінци старець став таким голосним, що на двайцять миль довкола і найменша дитина знала назвати старця по імени. Коли він не грав, то полїтикував, і мале і велике слухало его пильно. Карно, що жив в Ноле і зовсїм не занимав ся полїтикою, хотїв пізнати старого музиканта і запросив его до себе. Старець прийшов, як звичайно, зі своїм клярнетом. Карно подав ему столець, сказав ему кілька підхлїбств тай тїшив ся з его славного гумору і доброї слави. Врадуваний таким ласкавим принятєм, зачав музикант таку розмову:

— Пане Карно, чому ви не хочете бути нашим послом? До вас всї люди прихильні.

— Мій добрий приятелю, я не занимаю ся полїтикою і о мандатї зовсїм не думаю.

— Вже ви тим не журіть ся. Ще люди не забули, що славний Карно ту вродив ся, а коли его внук схоче лиш занимати ся нашими справами, то ми всї будемо щасливі. Позвольте менї, сказати людям тілько одно слово.

— Нї, нї, я на то нїяк не пристану.

— Чому. Хоч би ви не хотїли, ми вас таки виберемо.

Музикант з клярнетом відійшов. Вибрав ся зараз в дорогу по цїлій околици і всюди говорив, кого мають вибирати на посла; а брав ся до річи так вправно, що імя Карно можна було по якімсь часї всюди почути. Карнота вибрали ґенеральним радником, а потім послом. Тим способом мав Карно стати полїтиком.

Господарство промисл і торговля

Ц. к. Дирекция зелїзниць державних оповіщує: Отворенє шляху зелїзниці льокальної Монфальконе-Червіняно. Шлях зелїзничий Монфальконе-Червіняно зі стациями Ронки (Фр. Б) Періс-Туряко, Вілля-Вічентіна і Червіняно відданий з днем 11 червня 1894 до прилюдного ужитку. При тім запримічає ся, що згадані стациї отворені для загального руху.

Тарифа для австрийско-угорско-росийского руху граничного. — З важностию від 1 липня 1894 увійде в житє IV. додаток до висше згаданої тарифи.

Австрийско-росийский рух граничний. — З днем 1 липня 1894 увійде в житє додаток III. до тарифи виімкової для висше згаданого руху.

Австрийско-угорско-францускиий звязок зелїзничий. З важностию від 1 липня 1894 увійде в житє I. додаток враз з придатком до тарифи виімкової для перевозу коний між стациями ц. к. австрийских зелїзниць державних з одного боку, а стациями францускої зелїзниці всхідної з другого боку, важної з другого боку, важної від 1 грудня 1893.

Телєґрами.

Будапешт 28 червня. Палата послів ухвалила в другім читаню закон о релїґії дїтий.

Константинополь 28 червня. Вчера в полудне приїхав тут кор. Александер сербский і по торжественнім повитаню станув в Ілдіз-Кіоску.

Петербург 28 червня. Цар і цариця приїхали до Борок і були тут на посьвяченю церкви.

— **У Львові** виходять ті лїтературні часописи і вістники: **Зоря**, ілюстроване письмо лїтературно-наукове, 72 аркушів друку на рік, коштує 6 зр. у Львові, ул. Академична ч. 8. — **Дзвінок**, ілюстроване письмо для науки і забави руских дїтий і молодежи; 36 аркушів друку, 5 зр. у Львові ул. Чарнецкого ч. 26. — **Правда**, місячник полїтики, науки і письменьства, около 60 арк. друку, 5 зр. у Львові ул. Академічна ч. 8. — **Житє і Слово**, вістник лїтератури, історії і фолькльору; 60 аркушів друку 5 зр. у Львові, ул. Глубока ч. 7.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

голова спочивала єму на колїнах. Він переконав ся, що серце в нїм все ще било ся; нахилив ся єму над уста, щоби впустити єму до легких трохи воздуха. Може бути, що то були лиш перші ознаки смерти і они ще не викликали невилїчимого розстрою в єго тїлї.

Стефан Баторий зараз по тім трохи порушив ся; наконець і відозвав ся:

„Жінко моя!... Сину мій!,.. Матїю!“

В отсих словах пробивало ся все, що єго вязало з житем.

— Чуєш мене, Стефане? Чуєш мене? — спитав ґраф Сандорф, котрий аж мусїв кричати, щоби серед того ревоту води в печері можна було почути єго слова.

— Чую, чую!... Говори, говори!... Дай руку!

— Вже не така велика небезпечність, Стефане, відповів ґраф Сандорф. Нас несе вже дерево. Куди? — не знаю, але вже єго не пустимо ся.

— А башня, Матїю?

— Ми вже далеко від неї. Там будуть думати, що ми оттут в сїй печері вже давно потопили ся, та нїхто й не подумає о тім, щоби нас здоганяти. Куди нас отся бистриця і не понесе, чи десь до моря, чи до якої ріки, а все-таки ми дістанемось туди живцем. Не трать лиш відваги, Стефане! Я не дам тобі загинути! Спічни ще собі та набери сили, котрої тобі незадовго буде потреба. За кілька годин виратуємо ся! Вийдемо на волю!

— А Володислав? — прошептав Баторий.

Матій Сандорф не сказав на то нїчого. Та й що-ж міг на то сказати? Володиславови Затмарови не дали вже втечи; єму ще лиш удало ся крикнути до них через вікно і остеречи їх. Тепер, коли єго вже певно добре стерегли, не могли єго приятелї нїчого вдїяти для него.

Але Стефан Баторий спустив знову голову в долину; ще не мав в собі тої сили волї, котра могла би перемочи єго хвилеву одеревілість. Але за то Матїй Сандорф пильнував єго, навіть готов був пуститись дерева, скоро би оно де спинило ся на якій перешкоді, котрої серед темноти годї було оминути.

Було може около другої години рано, коли вода стала вже плисти поволїйше, а з нею плило так само вже й дерево поволи. Печера очевидно ширшала, а вода, що вже жирше розпливала ся межи стїнами, плила спокійнїйше. З того можна було також здогадувати ся, що зже недалеко до виходу спід підземної печери.

Але коли так стїни розходили ся, то зато спускало ся склеплїнє печери очевидно чим раз низше. Ґраф Сандорф міг, коли підніс руку в гору, відломлювати кусники лупків, що виставали із скали понад єго головою. Від часу до часу чув він також, як щось шелестїло, як би терло ся об скалу горою; то було корінє пня, корий обернув ся і зачіпав ним об склеплїнє. Внаслїдок того вода кидала пнем, він відбивав ся і плив поволїйше. Вода вхопила єго відтак з заду і стала ним так вертїти, що втїкачів аж страх взяв, щоби не поспадали з него.

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.